

Zamanın İki Yüzü

– Melek (petunyam) · 16 Nisan 2026

Bir zamanlar küçük bir köy vardı. Sabahları güneş doğmadan uyanılır, tandırda ekmek kokusu yükselirdi. Çocuklar sokaklarda koşturur, anneler kapı önünde sohbet eder, babalar tarlaya giderdi. Ne telefon vardı ne de acele... Ama herkes birbirine yetişirdi. Akşam olunca herkes aynı sofrada toplanırdı. Bir tas çorba, bir parça ekmek ama koca bir mutluluk... Göz göze gelince anlaşılan şeyler vardı. Kimsenin kalbi yalnız değildi.

Yıllar geçti.

Aynı köy büyüdü, değişti. Beton evler yükseldi, sokaklar sessizleşti. Artık sabahları güneşten önce telefonlar uyanıyor. Çocuklar sokakta değil, ekran başında büyüyor. Komşular yan yana ama kalpler uzak.

Akşam sofraları hâlâ var belki ama herkesin gözü başka yerde... Birinin elinde telefon, diğerinin aklı başka bir şehirde.

Eskiden insanlar az şeye sahipti ama çok mutluydu. Şimdi ise çok şeye sahipler ama içlerinde eksik bir şey var.

Ve o köyde yaşlı bir adam her gün aynı cümleyi kuruyor: "Biz zamanı yaşardık... şimdi zaman bizi yaşıyor."